

holdt paa 20 Øre pr. kg, en anden paa 40 Øre pr. kg. Den Overpris, som Venstre nævnedede i Folketinget, nævnedede det. — det maa jeg have Lov til at sige — meget sent. Det nævnedede den først, efter at Forhandlingerne i Udvalget var afsluttede. Da den kom, laa den temmelig nær ved de 20 Øre, og hvis den derfor skal betegne en Overpris af samme Art som den, der var tænkt i det kombinerede Kødudvalg, vilde den have ligget temmelig nær ved det Forslag, som der kom frem. Men med Hensyn til Forklaringen af denne Overpris var der i hele Venstres Holdning, baade i Udvalget og i Tinget, meget stor Uklarhed. Ordføreren for mit Parti (Holdgaard) har lige gjort et Spørgsmaal til Venstres Ordfører desangaaende, og det er muligt, at der kan opnaas større Klarhed her med Hensyn til, hvad man tænker sig, end der blev opnaaet i det andet høje Ting. Uklarheden bestod navnlig i Forstaaelsen af en Bemærkning, som tilføjedede, og som under Forhandlingerne havde været det principale, at Handelen med Kvæg skulde være fri. Bemærkningen blev forstaaet saaledes — og denne Forstaaelse støttedes ved nogle Bemærkninger fra Venstres Ordfører i Tinget —, at den frie Handel skulde udelukke, at man for det indenlandske Marked kunde gaa til den samme Klassificering eller en lignende Klassificering af Kvæget efter Godhed, som man var gaaet til for det udenlandske Markeds Vedkommende. I alt Fald, hvis man havde ment noget andet, maatte man sikkert have udtrykt Tanken paa anden Maade. Thi man kan ikke kalde det for fri Handel, naar der er visse ganske bestemte, ved Statsforanstaltning truffene Anordninger angaaende, hvorledes Handelen skal foregaa. Hvis Overprisen altsaa havde været tænkt som Led i en Ordning, hvori der var Klassificering af Kvæget, saa var Betragtningen faldet sammen med den Opfattelse, som havde fundet Udtryk i Kødudvalget. Men hele Stillingen blev gjort uklar ved den Maade, hvorpaa Sagen førtes frem baade i Udvalget og i Tinget, saaledes at man maatte antage, at der mentes, at Overprisen skulde gøres gældende i en Handel, hvor der ingen Klassificering fandt Sted. Da vilde den Eventualitet kunne indtræffe, som mit Partis Ordfører her i Salen har fremhævet.

Den anden Udvej, som var tænkelig, var den at fastsætte Maksimalpris paa Kød. At det er nødvendigt at begrænse Prisen, enten ved en Slags Maksimalpris paa Kvæget eller ved en Maksimalpris paa Kød, tror jeg ikke, nogen kan være i

Tvivl om. Thi ellers maa man befrygte, at det vil gaa saaledes, som en af de konservative Talere, Hr. Birck, paradoksalt udtalte i Gaar i Folketinget, at det Tilskud, som ydes af Staten, aldeles ikke vil komme til at betyde nogen Nedsættelse af Prisen, men vil blive opslugt af den Pris, Producenten faar.

Man er altsaa i Folketinget enedes om en Ordning, som har til Forudsætning, at der fastsættes Maksimalpris paa det rationerede Kød. Venstres Ordfører spurgte mig, om det var Meningen, at der skulde fastsættes Maksimalpris paa alt Kød, eller om der kun skulde være Maksimalpris paa det rationerede Kød. Jeg maa henvise til, at der i Betænkningen udtrykkeligt staar, at der skal være Maksimalpris paa det rationerede Kød.

Jeg ved ikke, om alle er klare over, hvorledes Ordningen overhovedet er tænkt gennemført, og jeg skal derfor gerne ganske kort skitsere den. Der staar i § 1, at der tildeles Befolkningen Rationer af Oksekød til en Pris, der svarer til Maksimalprisen for Flæsk, og i Forholdet 200 g Kød til 160 g Flæsk, og naar der videre i Bemærkningerne er anført, at man tænker sig, at Befolkningen skulde have Rabatmærker, som for det Kvantum, som var tiltænkt den den Gang: 190 g skulde sættes til 30 Øre, saa er disse 30 Øre fremkommet ved, at man har undersøgt, hvad Prisen paa første Klasses Kød maa antages at være, og for at nedbringe et Kvantum paa 190 g første Klasses Kød til Flæskeprisen maatte der gives en Rabat af 30 Øre. Naar det nu bliver 200 g, maatte Rabatten være 32 Øre. Det er pr. Kilogram 1 Kr. 60 Øre. Men dette er altsaa, hvis Forbrugeren aftager første Klasses Kød. Hvis han derimod vil nøjes med anden- eller tredieklasses Kød, staar der to Muligheder aabne for ham, idet han møder med sine Rabatmærker, enten at faa et Kvantum af 200 Gram til en Pris, der er lavere end Flæskeprisen, eller at faa et noget større Kvantum Kød. Jo længere ned han gaar med Kødets Kvalitet, des mere Kød faar han, eller des billigere bliver det i Forhold til Flæskeprisen.

Det er altsaa Tanken, at Forbrugeren indfinder sig for at købe Kød paa samme Maade, som han altid gør. Idet han kommer ind i Butikken, undersøger han, hvilke Stykker der behager ham, hvilken Kvalitet og hvilken Art der behager ham, og Slagtereren, som skal sælge Kød, vil ikke vide, om han, idet han køber det, vil præstere